

59 כלפי מטה יניח ממקום חיבור הושט בכרס עד כְּדִי שִׁשְׁעִיר – עד
60 מקום שכלה שם השיער, שדרך להיות בכרס כמין שיער, ושם לא
61 ישחוט משום שהוא אינו ושט הכשר לשחיטה, אלא משם ואילך
62 כלפי מעלה הוא הושט הכשר לשחיטה.
63 הגמרא הבינה שרק בכרס יש שיער אבל בושט אין כלל שיער, נמצא
64 שכשר הושט כולו לשחיטה עד מקום חיבור לכרס, ומשום כך
65 הגמרא מקשה: אֵינִי – האם כך הוא, וְהָאֵמֶר רַבִּינָא אָמַר גְּנִיבָא
66 מִשְׁמִיָּה דְרַב, שיעור טַפַּח בְּוֹשֶׁט סְמוּךְ לְמִקוֹם חִיבוּרוֹ לְכַרְס, וְהוּ
67 הִנְקֵרָא פְרָס הַפְּנִימִי ולא ושט, ואם כל מקום שאין שיער הוא כשר
68 לשחיטה נמצא שיכול לשחוט הטפח הסמוך לכרס, וְאֵמֶר – מדוע
69 הוא כשר לשחיטה, והלא כִּי קָא שְׁחַט, בְּכַרְס קָא שְׁחִיט – כאשר
70 הוא שוחט בוושט בטפח הסמוך לכרס נמצא שבכרס הוא שוחט ולא
71 בושט, כיון שטפח זה הוא הכרס הפנימי ולא ושט כלל.
72 מחמת הקושיא הגמרא גורסת באופן אחר את דברי גניבא בשם רב:
73 אֵימָא – אמור) טַפַּח בְּכַרְס סְמוּךְ לְמִקוֹם חִיבוּרוֹ לְוֹשֶׁט, וְהוּ
74 הַפְּנִימִי ולא הכרס החיצון, אבל הושט מגיע עד הכרס ומקום שחיטה
75 הוא כדברי רב נחמן.
76 תירוץ נוסף: אֵיבְעִית אֵימָא, באמת דברי גניבא בשם רב הם כמו
77 שגרסנו בתחילה, שטפח הושט סמוך לכרס הוא כרס הפנימי, ואין
78 מדבריו קושיא לדברי רבה בר אבוא שפירש שכל הושט כשר
79 לשחיטה עד מקום חיבורו לכרס, משום שְׁכִי קָאָמַר רַב בְּתוֹרָא
80 דְּמִשְׁעִיר מִפִּי – רב אמר את דינו בשור שיש בו שיער יותר, שהשיער
81 שנמצא בכרס נכנס גם בושט בשיעור טפח, וממקום שכלה השיער
82 שם הוא מקום שחיטה, ובוה אכן טפח בוושט הסמוך למקום חיבורו
83 בכרס אינו ושט אלא כרס הפנימי, אולם בשאר בהמות מקום
84 השחיטה בכל מין הוא עד היכן שמגיע השיער כל אחד בשיעורו.
85 הגמרא דנה בדין נעקר הושט ממקום חיבורו בלחי: אָמַר רַב נְחֶמְן
86 אָמַר שְׁמוּאֵל, תוֹרְבִין הוֹשֶׁט שְׁנִיטָל בּוּלֹז – נחתך כולו ממקום
87 חיבורו בלחי, בְּשֵׁר. וְתָנָא תוֹנָא – והתנא של המשנה לקמן (נד)
88 מסייע לדברי, שכך שנה התנא, נִיטָל לְחֵי הַתְּחִתוֹן, בְּשֵׁר. וכיון
89 שהסימנים מחוברים בלחי התחתון והוא ניטל, נמצא שנתלשו
90 הסימנים, ואף על פי כן הבשר התנא.
91 מקשה הגמרא: מִתְקַוָּה לָהּ רַב פַּפָּא, וְהָאֵימָא עֵיקוֹר סִימְנִים – והרי
92 אם נחתך הושט ממקום חיבורו בלחי, נמצא שאין הושט מחובר לגוף
93 הבהמה והרי דינו כמו שנעקרו הסימנים ממקום חיבורם בגוף
94 והבהמה נעשית טריפה בכך, וכיצד מכשיר שמואל בהמה זו.
95 הגמרא משיבה בשאלה: וּלְטַעַנְתָּ רַב פַּפָּא קִשְׁיָא מִתְּנִיתִין שְׁנִינּוּ
96 בַּה נִיטָל לְחֵי הַתְּחִתוֹן בְּשֵׁר, והרי יש כאן עיקור סימנים.
97 מבארת הגמרא את קושייתה, מדוע לא קשה מהמשנה על רב פפא:
98 בְּשִׁלְמָא מִתְּנִיתִין לְרַב פַּפָּא לֹא קִשְׁיָא – מובן הדבר מדוע לא קשה
99 מהמשנה על רב פפא, משום שיש לחלק, הָא דְאֵימָא קוֹרֵי, הָא
100 דְאֵינּוּם אֵינּוּם מֵעִלּוֹי סִימְנִים – רב פפא מדבר באופן שנעקר הושט
101 מהלחי וגם מהבשר, והוּ עֵיקוֹר סִימְנִים שְׁנִינּוּ כִּשְׁר עוֹד לְשׁוּחִיטָה,
102 אבל במשנה מדובר שרק נפרד הלחי מהבשר שמחובר לושט, אך
103 עדיין הושט מחובר לבשר, ואין זה נחשב לעיקור סימנים, וכשר
104 לשחיטה. אֲלָא לְשְׁמוּאֵל שֶׁאֵמֶר שְׁתוֹרְבִין הוֹשֶׁט שְׁנִיטָל כּוּלּוֹ,
105 משמע שהוושט עצמו ניטל, שאינו מחובר עוד לבשר כלל, אם כן
106 קִשְׁיָא לְרַבּוּי כְּטַעַנְתָּ רַב פַּפָּא, שיש כאן עיקור סימנים, ואיך הכשיר
107 באופן זה.
108 מתרצת הגמרא: לֹא תִימָא בּוּלֹז אֲלָא אֵימָא רּוּבִי – אל תאמר
109 שדיבר שמואל באופן שנעקר כל תורבין הושט מהלחי, אלא שנעקר
110 רק רובו, אבל עדיין מחובר במיעוטו בלחי, ולכן כשר, שאין זה נחשב
111 לעיקור סימנים.
112 מקשה הגמרא: וְהָאֵמֶר רַבָּה בַר בַּר הִנֵּה אָמַר שְׁמוּאֵל, סִימְנִים שֶׁל
113 הַשְּׁחִיטָה [קנה וושט] שְׁנִיטָלְדוֹ בְּרוּבִין – שנעקרו ממקומן ברוב
114 מקומות חיבורם בגוף, מִרְפָּתָה, מְבוּאֵר שֶׁאֵפִילוֹ אִם מְחוּבְרִים הַסִּימְנִים
115 בְּמִיעוּטָם בְּבֶשֶׂר הִרִי הִיא טְרִיפָה, ואיך הכשיר שמואל כשנעקרו
116 ברובם ורק מיעוטם מחובר.

1 ואם עושה בענין אחד מְחוּמְרֵי בֵּית שְׁמַאי וּמְחוּמְרֵי בֵּית הֵלֵל, עֲלִיו
2 הַבְּתוּב אָמַר (קהלת ב יד) 'הַכְּסִיל בַּחֲשֵׁךְ הוֹלֵךְ', וזאת משום
3 שקולותיהן וחומרותיהן סותרות זו את זו, ולכן המיקל עושה שלא
4 כדן ורשע הוא, והמחמיר הרי הוא כסיל, אֲלָא אִי – אם רוצה
5 לעשות כְּבֵית שְׁמַאי יעשה כשיטתם לגמרי, בְּקוּלֵיהֶן וּבְחֻמְרֵיהֶן,
6 וְאִי רוצה לעשות כְּבֵית הֵלֵל, ינהג כשיטתם לגמרי, בְּקוּלֵיהֶן
7 וּבְחֻמְרֵיהֶן, ואם כך יש להקשות על רבא במקרה ששחט מעט
8 בתורבין הושט, מדוע החמיר כדעת שניהם, והלא חומרותיהם
9 סותרות זו את זו, שאם תורבין הושט הוא מקום שחיטה, הלא הוא
10 חלק ממעשה השחיטה, ואם אינו מקום שחיטה, הרי פסולו ברובו
11 ולא נבכר משוהו.
12 לפני שהגמרא משיבה על הקושיא היא מקשה על עצם דברי
13 הברייתא הסותרים זה את זה: הָא גּוֹפָא קִשְׁיָא – ברייתא זו מצד
14 עצמה קשה היא, שבתחילה אָמַרְתָּ לְעוֹלָם הִלְכָה בְּדַבְרֵי בֵּית הֵלֵל,
15 משמע שכדבריהם צריך לנהוג, וְהָדֵר תְּנִי – ושוב שנית לבסוף,
16 וְהַרְצָה לְעִשׂוֹת בְּדַבְרֵי בֵּית שְׁמַאי יַעֲשֶׂה, ואיך ניתן לעשות כדברי
17 בית שמאי אחר שנפסקה הלכה בבית הלל.
18 מתרצת הגמרא: לֹא קִשְׁיָא, כָּאֵן קוֹדֵם שִׁיעָא בַּת קוֹל וּפְסָקָה
19 הִלְכָה בְּבֵית הֵלֵל, ואלו הם דברי הברייתא בסופה שניתן לעשות
20 כדברי בית שמאי, כָּאֵן לְאַחֵר בַּת קוֹל שִׁפְסָקָה בְּבֵית הֵלֵל, ושוב לא
21 ניתן לעשות כבית שמאי, ואלו הם דברי הברייתא בתחילתה שהלכה
22 בבית הלל.
23 תירוץ נוסף: וְאִי בְּעִית אֵימָא, באמת סוף דברי הברייתא הם אָף
24 לְאַחֵר בַּת קוֹל שִׁפְסָקָה הִלְכָה בְּבֵית הֵלֵל, ואף על פי כן ניתן לעשות
25 כבית שמאי, וְמִשׁוּם שְׁכַרְפֵי הַיּוֹשֶׁעַ הִיא סוּבְרָתָה, דְאָמַר אֵין מְשַׁנְיִיחִין
26 בְּבַת קוֹל, כלומר אין סומכין על פיה לפסוק ולקבוע הלכה כדבריה,
27 אלא הדבר שקול הוא, ולכן הרוצה לעשות כדברי בית שמאי עושה,
28 וכדברי בית הלל עושה, אבל דברי תחילת הברייתא שלעולם עושים
29 בבית הלל, הם כדעה הסוברת שמשגיחים בבת קול שפסקה הלכה
30 בבית הלל, ושוב לא ניתן לעשות כבית שמאי.
31 אחרי שנתבררו דברי הברייתא, חוזרת הגמרא לקושיא על רבא:
32 מְכַל מְקוֹם קִשְׁיָא מְדַבְרֵי הַבְּרִייתָא עַל רַבָּא, איך החמיר כדברי שתי
33 דעות הסותרות זו את זו, הרי מבואר בברייתא שנחשב כסיל העושה
34 כן.
35 הגמרא מביאה ביאור אחר בדעת רב לתרץ דברי רבא: אָמַר רַב
36 טְבוּנָה, בּוּלְיָה פְרַב עֲבָדָא – רבא שאסר את השור, אינו משום
37 שהחמיר כדעת רב וכדעת שמואל, אלא פסק רק כדברי רב, דְּכִי
38 אָתָא – כאשר בא רמי בר יחזקאל מארץ ישראל לבבל, אָמַר, לֹא
39 תַצִּיתוּ לְחוֹ לְחֵי כְּלָלִי דְּכִיבִי הַיּוֹדָה אֲחִי מִשְׁמִיָּה דְרַב – אל תשמעו
40 לאותם ההלכות שאומר אחי יהודה משמו של רב, שתורבין הושט
41 הוא מקום שחיטה, אלא הִנֵּה אָמַר רַב, וּשְׁנִיטָתוֹ [בו] חֲכָמִים
42 שִׁיעוֹר עד היכן הוא מקום הכשר לשחיטה בו בין למעלה סמוך
43 לראש ובין למטה סמוך לכרס, מְכַלְל דְּבִרְוֵי נְשִׁמְעָה, דְּתוֹרְבִין הוֹשֶׁט
44 לֹא מְקוֹם שְׁחִיטָה הוּא, שאם בכלל הושט הוא ויכול לשחוט בו,
45 הלא אין צריך ליתן שיעור למעלה, שהרי למעלה מהתורבין ודאי
46 אינו ושט כלל אלא לחי, ומכך שיש שיעור שנתנו בושט למעלה,
47 בהכרח שהתורבין אינו בכלל מקום שחיטה, וְאָף עַל פִּי כֵן קָאָמַר רַב
48 שְׁנַעְשָׂה טְרִיפָה אֵפִילוֹ בְּגִיבָה מִשְׁהוּ, ומשום כך סבר רבא שנעשה
49 השור טריפה, כיון ששחטו מעט בתורבין הושט ואינו מקום שחיטה
50 ובמשהו נטרף.
51 עתה מבארת הגמרא מדה השיעור שנתנו חכמים בושט. מבררת
52 הגמרא: לְמַעַלָּה בּוּשֶׁט עַד בְּמָה הוּא מְקוֹם הַכְּשֵׁר לְשׁוּחִיטָה. משיבה
53 הגמרא: אָמַר רַב נְחֶמְן, כִּשְׁבָא לְשׁוּחֹט בּוּשֶׁט כְּלָפִי מַעֲלָה יִנַּח
54 מִמְּקוֹם חִיבוּר הוֹשֶׁט לְרֵאשׁ עַד כְּדִי תִפְסִיחַ יָד, והיינו שיעור שלש
55 או ארבע אצבעות, ובמקום זה אינו ושט ושם לא ישחוט, ומכאן
56 ואילך כלפי מטה הוא תחילת הושט וכשר לשחיטה.
57 מבררת הגמרא: לְמַטָּה בּוּשֶׁט עַד בְּמָה הוּא מְקוֹם הַכְּשֵׁר לְשׁוּחִיטָה.
58 משיבה הגמרא: אָמַר רַב נְחֶמְן אָמַר רַבָּה בַר אַבְוֵי, כאשר שוחט

המשך ביאור למס' חולין ליום שלישי עמ' א

1 מתרצת הגמרא: אָמַר רַב שִׁישָׁא בְרִיה דְרַב אִידִי, הָא דְאֶקְפֵּל
2 אִיקְפוּלֵי הֵתָם דְאֶפְרוּק אֶפְרוּקֵי - שמואל שהכשיר כשנעקרו
3 ברובם הוא באופן שנקלף הושט מהלחי ברובו ונשאר מיעוט מחובר
4 במקום אחד, ומה שהטריף שמואל בסימנים שנדלדלו ברובם, זה
5 באופן שנעקרו מעט כאן ומעט כאן עד שרובו נעקר, כעין דבר
6 הנעקר על ידי משיכה בכח, נמצא שהמיעוט שמחובר אינו במקום
7 אחד אלא מפוזר מעט מעט, ואין זה נחשב לחיבור, משום שלא יחזור
8 ויבריא לעולם, והרי הוא כנעקר כולו, ולכן היא טריפה.

9 שנינו במשנה בדברים המטריפים את הבהמה: וְפָסוּקָת [חתוכת]
10 הַנְּגַרְתָּ.
11 הגמרא מביאה ברייתא הדנה בשיעור החיתוך בגררת שעושה את
12 הבהמה טריפה: תָּנָא בברייתא, כְּמָה הוּא שיעור פָּסוּקָת הַנְּגַרְתָּ.
13 מבארת הברייתא: כדי שתיפסק כְּרוּבָה.
14 הגמרא מבארת את דברי הברייתא. מבררת הגמרא: וְכְמָה הוּא
15 רְיוּבָה, כלומר כיצד יש לשער רוב זה. מבארת הגמרא: רַב אָמַר,

לקנותו יורו או יעידו דין שאינו אמת על מנת שלאחר מכן ימכרו
 להם בזול, אַבְל אַמְרו חֲכָמִים לדין ולעד, אף על פי שאין לחשוש
 להטיית הדין ולהוראה ולעדות שאינן אמת, בכל זאת הִרְחַק מִן
 הַבְּעִיּוֹר וּמִן הַדּוּמָה לוֹ, שיש לחשוש שמא יחשדו בך ויאמרו שהורת
 או הערת בכדי לקבלו לאחר מכן בזול, ועל כן יש לך להמנע מקנייה
 זו. מעתה קשה מדוע לא נמנע רבה מלקנות בשר זה שהורה שהוא
 מותר. מתרצת הגמרא: הֵינִי מִיְלֵי בְּמִדְיָהּ דְּמִזְבִּין (משומא) [בְּשׂוּמָא]
 – דבר הנמכר בהערכה, שבוה עשויים לחשוד את החכם שמכרוהו
 לו בזול ועבור זאת התירו מתחילה, אולם הֵקָא בבשר זה, הנמכר
 במשקל, מִתְקַלָּא מוֹכַח – המשקל מוכיח שלא קיבלו בזול, ואף
 לאחרים הוא נמכר במזיז זה, ואין עשויים לחשוד בו כלל.
 מביאה הגמרא: כִּי הָא – (כמעשה זה) (דרבה) [דְּרַבְהָ] שְׂרָא
 מִרְפָּתָא וּזְבִין מִיְנֵהּ בִּישְׂרָא – התיר טריפה וקנה ממנה בשר, אַמְרָה
 לִיָּהּ בַּת רַב חֲסְדָא אֲשֶׁתּוּ, אַפָּא [רב חסדא] שְׂרִי בּוֹכְרָא וְלֹא זָבִין
 מִיְנֵיהּ בִּישְׂרָא – כאשר הביא כהן לפניו בכור בהמה טהורה לראות
 אם נפל בו מום, והתירו, לא קנה מבשרו לאכילה, וכיצד קנית מבשר
 הבהמה שהתרת. אַמְרָ לָהּ רַבָּא, הֵינִי מִיְלֵי בּוֹכְרָא דְּאֲשׁוּמָא מוֹדְבִין
 – הנהגה זו שנהג אינה שייכת אלא בבכור, שנמכר בשומא, ועשויים
 לחשוד את החכם המתיר שקיבלו במחיר זול יותר ושעל כן התירו,
 אולם הֵקָא בבשר הנמכר במשקל, מִתְקַלָּא מוֹכַח – המשקל מוכיח
 שלא היתה במחירו כל הוזלה, ואף לאחרים הוא נמכר במחיר זה,
 ואין מקום לחשד. מֵאֵי אֵיכָא – במה יכולים לחשדני, מִשּׁוּם אִוְמְצָא
 מְעַלְיָתָא – משום ששקל לי את הבשר המעולה יותר, ושמו
 יחשדוני שעבור זאת התרתי את הבהמה. אין לחשוש שיחשדוני
 בכך, משום שְׂכַל יוֹמָא אִוְמְצָא מְעַלְיָתָא זָבִינוּ לִי – תמיד חולקים לי
 בכבוד ושוקלים לי את הבשר המעולה יותר, אף לא מבהמה שבאה
 לפני והתרתיה.
 הגמרא מביאה דברים בענין הוראה בבהמה במקום נגיעת ממון:
 אַמְרָ רַב חֲסְדָא, אִיוּהוּ תְלָמִיד חֲכָמִים, זֶה הַרּוּאָה מִרְפָּה לְעַצְמוֹ
 בבהמתו, כלומר שנולד ספק טרפות בהמתו, ונראה לו טעם להיתר
 וטעם לאיסור, ואינו חס על ממונו ואוסרו.
 וְאִמְרָ רַב חֲסְדָא, אִיוּהוּ מִתְנַת יְחִיהִי, זֶה הַרּוּאָה
 מִרְפָּה לְעַצְמוֹ בבהמתו. שאם אינו חומד את ממונו להכריע בספק
 כצד ההיתר, ודאי שהוא שונא מתנות אחרים, ועליו נאמר שיחיה.
 דְּרַשׁ מִר וּמִרָא מִשְׁמִיהּ דְּרַב חֲסְדָא, כֵּל מִי שְׁקוּרָא בתורה וְשׁוֹנָה
 במשנה, וְרוּאָה מִרְפָּה לְעַצְמוֹ, שמחמיר בספק שיש בה וכאמור,
 וְשִׁמְשׁ תְּלָמִידֵי חֲכָמִים ללמוד מהם כיצד להבין את דברי המשניות
 ולתרוץ את הסתירות שביניהן, עָלִיו הַתְּנוּב אִוְמָר (תהלים קכ"א) יִגִּיעַ
 כְּפִידָּךְ כִּי תֵאבֵל אֲשֶׁרֶיךָ יְטוֹב לָךְ, שכיון שאינו חומד את ממונו שלו
 והוא רואה בו טריפה לעצמו, כל שכן שאינו חומד ממון של אחרים
 לגונבו ולגוזלו, אלא הוא אוכל יגיע כפיו, ועל כן אשירו וטוב לו. רַב
 זְכִיד אַמְרָ, זִוְכָה וְנוֹחַל שְׁנֵי עוֹלָמוֹת, הַעוֹלָם הַזֶּה וְהַעוֹלָם הַבָּא,
 שנאמר עליו 'אשריך וטוב לך', ויש לדרוש, 'אשריך' בְּעוֹלָם הַזֶּה,
 'יְטוֹב לָךְ' לְעוֹלָם הַבָּא.
 רַבִּי אֲלֵעָזָר כִּי הוּוּ מְשַׁדְּרֵי לִיָּהּ מִבֵּי נְשִׂיאָה מִידֵי – כאשר שלחו לו
 מתנות מבית הנשיא, לֹא שְׁקִיל – לא היה לוקח, וְכִי הוּוּ מוֹמְנֵי לִיָּהּ
 לסעוד אצלם, לֹא אָוִיל – לא היה הולך. וְאִמְרָ לְנִשְׂיָא לְבָאֵר אֵת
 הנהגתו זו, לֹא קָא בְּעֵי מַר דְּאִיתִי – האם אין אדוני חפץ שאחיה,
 דְּבִתְבִיב 'שׁוֹנָא מִתְנַת יְחִיהִי', ועל כן איני רוצה לקבל מתנות.
 רַבִּי זִרְאָ כִּי מְשַׁדְּרֵי לִיָּהּ – כאשר שלחו לו מתנות, לֹא שְׁקִיל – לא
 היה לוקח, אולם כִּי הוּוּ מוֹמְנֵי לִיָּהּ – כאשר זימנוהו לסעוד עמם,
 אָוִיל – היה הולך, ולא נמנע. וְאִמְרָ לְבָאֵר אֵת הנהגתו זו,

משערים לפי רוב עוֹבְיָהּ של הגרגרת מבחוץ, שאם נפסק רובה
 טריפה, אף שאינו רוב חללה. וְאִמְרֵי לָהּ – ויש שאמרו בשם רב
 שאמר שמשערים ברוב חֲלָלָה דווקא, שאף שמבחוץ נפסק רובה,
 אינה נעשית טריפה אם לא נפסק רוב חללה, שאין עובי הגרגרת
 מצטרף לרוב.
 מעשה בענין זה: הִתִּיא פְּסוּקַת הַפְּרָגָתָהּ, דְּאִתָּא לְקַמְיָה וְ-שבאה
 לפניו דְּרַב לְשֹׁאֵל מַה דִּינָהּ, אם כשירה אם טריפה, יְתִיב וְ-ישבו רב,
 וְקָא בְּרִיק לָהּ הָאֵם נִפְסָה בְּרֹב עוֹבְיָהּ, ומצא שנפסקה ויש
 להטריפה. אַמְרוּ לִיָּהּ רַב כְּהֵנָּא וְרַב אִפִּי לְרַב, לִימְדְתֵנוּ רַבִּינוּ
 שאינה נטרפת עד שתפסק ברוב חֲלָלָה דווקא, ומדוע הנך בודקה
 ברוב עוביה. שְׁדַרְיָה – שלח שאלה זו לְקַמְיָה וְ-לפניו דְּרַבָּה בַּר בַּר
 הֵנָּה, בְּדָקָה רַבָּה בְּרֹב חֲלָלָה, וראה שלא נפסק הרוב, וְאִבְשְׁרָה
 לאכילה, וְלֵאחַר מִכֵּן זָבִין מִיְנֵהּ בְּתַלְיָסָר אִיסְתִּירֵי פְּשִׁיטֵי בִּישְׂרָא –
 קנה רבה בשר מבהמה זו בשווי שלש עשרה סלעי מדינה.
 הגמרא דנה בפסקו של רבה. שואלת הגמרא: וְהִכִּי עָבִיד הִכִּי –
 וכיצד עשה רבה כן, שהורה להיתר אחר שרב הורה לאיסור,
 וְהִתְנִיָּא בברייתא, חֲכָם שְׂבֵאָה לפניו שאלה בענייני טומאה וטהרה
 ופִּימָא, אִין חֲבִירוֹ וְ-חכם אחרו רְשָׁאֵי לְמַהֵר באותה שאלה, וכן
 חכם שבאה לפניו שאלה בענייני איסור והיתר וְאִסְרָ, אִין חֲבִירוֹ
 רְשָׁאֵי לְמַהֵר. מתרצת הגמרא: שְׂאֵנִי הֵקָא דְּרַב לֹא אִסְרָ מִיִּסְרָ אֵת
 הבהמה, שאמנם רצה לבדקה ברוב עוביה ולאוסרה, אולם אחר
 ששאלוהו תלמידיו על כך, נמנע מלאוסרה, ועל כן מותר היה לרבה
 להתירה.
 הגמרא דנה בענין מה שקנה ממנה רבה ואכלה. שואלת הגמרא:
 וְכִיִּין דְּבַהֲמָה זו נולד בה ספק טרפות וְאִוְרִי וְ-והורה) בַּהּ חֲכָם (רבה)
 להתירה, הִכִּי אַבְל מִיְנֵהּ, וְהָא תְּיָב (יחזקאל ד' יד) וְאִמְרָ אִתָּהּ הִ'
 אֱלֹהִים הִנֵּה נִפְשֵׁי לֹא מִטְּמָאָה וְיִנְבְּלָה וּמִרְפָּה לֹא אַכְלֵתִי מִנְעוּרֵי
 וְעַד עָתָה וְלֹא בָּא בִּפִּי בֶּשֶׂר פְּגוּל', ויש לפרש את הפסוק, 'הִנֵּה
 נִפְשֵׁי לֹא מִטְּמָאָה', שְׂלֹא הִתְרַתִּי הרהור עבירה פִּיּוֹם לְבָא על ידו
 לִידֵי טוּמְאָה שֶׁל קָרִי בְּלִילָה. וְיִנְבְּלָה מִרְפָּה לֹא אַכְלֵתִי, שְׂלֹא
 אַכְלֵתִי בֶּשֶׂר 'בּוֹם בּוֹם' [שחוט שחוט] מְעוֹלָם, והכוונה לבשר
 בהמה המסוכנת למות שאומרים עליה מדר ושחוט אותה קודם
 שתמות. וְלֹא בָּא בִּפִּי בֶּשֶׂר פְּגוּל', שְׂלֹא אַכְלֵתִי מִכְּהֵמָה
 שֶׁהִתְעוּרְרָה בה שאלת טרפות והוֹרָה בַּהּ חֲכָם להיתר. מִשּׁוּם רַבִּי
 נִתָּן אַמְרוּ, וְלֹא בֵּא בִּפִּי בֶּשֶׂר פִּיגּוּל' היינו שְׂלֹא אַכְלֵתִי מִכְּהֵמָה
 שְׂלֹא הוֹרָמוּ מִתְנַתִּיהָ שֶׁהוּוּ הוֹרְעוּ הַלְחִיִּים וְהַקְּבָה, ואף שהיה כהן
 ומותר היה לו לאוכלה בלא הרמה זו. ונמצא שאין לאכול מבהמה
 שהורה בה חכם, ואיך אכל ממנה רבה. מתרצת הגמרא: הֵינִי מִיְלֵי
 כאשר היתרו של החכם היה מִיְלֵתָא דְּתַלְיָא בְּכִקְרָא – בסברת הלב
 ובשיקול הדעת שאז יש להסתפק שמא נפלה טעות בדבר, ואילו
 במקרה זה רַבָּה בַּר בַּר הֵנָּה אִנְטְרִיָּה וְ-על קבלתו מרבנו סָמְךָ
 להתירה, שכן קיבל טעות מרבו שאין פסוקת הגרגרת אלא ברוב חללה,
 ושאין שייכת טעות בדבר, ולכך אין להמנע מאכילתה.
 שואלת הגמרא: וְתִפְיֹק לִיָּהּ מִשּׁוּם חֲשָׁדָא – והלא גם בלא האמור
 לעיל היה לו לרבה שלא לקנות מבהמה זו ולאוכלה, משום
 שיחשדהו שקיבלה בזול כשכר על הוראתו, דְּתִנְיָא בברייתא, חכם
 שְׂדָן אֵת הַדִּין בִּין אָדָם לְאָדָם שֶׁנִּתְדִינּוּ על קרקע או מטלטלין של
 מי הם, וְיִבְיָה אֵת הַאֲחָד הוֹרָה שֶׁהֵם שְׁלוֹ וְהִיִּיב אֵת הַאֲחָר הוֹרָה
 שאינם שלו, וכן חכם שבאה לפניו שאלה בענייני טומאה וטהרה
 ופִּימָא וְתִיָּהּ וְ-או טיהרו, או שהיתה השאלה בענייני איסור והיתר
 וְאִסְרָ וְהִתִּיר וְ-או התירו, וְכֵן הַעֲדִים שֶׁהַעֲדִיו על קרקע או מטלטלין
 שהם של פלוני, בּוֹלְזִין רְשָׁאֵין לִיקָח וְ-לקנות) חפץ זה שדנו עליו או
 הורו עליו או העידו עליו, ואין חוששים שמא אם יהיה מותר להם